

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **Imperial NEXT s. r. o.**
IČ: 28385691
sídlem Lublaňská 653, 120 00 Praha 2
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Černého 517/13, 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017 č. j.: 271/2017-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 15. 5. 2017 č. j.: 271/2017-160-SPR/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Václava Voříška, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017 č. j. 271/2017-160-SPR/3, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 21. 11. 2016 č. j. MHMP 2089163/2016/Dvo. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se jako provozovatel motorového

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vozidla tov. zn. Volkswagen, registrační značky x, dopustil tím, že nezajistil, aby dne 30. 4. 2016 kolem 21:33 hod. v Praze 2 na křižovatce ul. Legerova a Rumunská (ve směru do centra – 3 jízdní pruhy) při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; s předmětným vozidlem byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost – dosud nezjištěný řidič jel s daným vozidlem na výše uvedeném místě rychlostí 70 km/h a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h. Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce ve své žalobě uvedl, že správní orgány postupovaly v rozporu s předepsaným postupem před zahájením řízení o správním deliktu podle ust. § 125f zákona o silničním provozu, žalobci totiž nebyla zaslána výzva k úhradě určené částky dle ust. § 125h zákona o silničním provozu, žalobci nebyla dána možnost vyřešit věc úhradou určené částky, což je právem každého provozovatele vozidla, nelze připustit, aby tato možnost závisela na libovůli správního orgánu. Žalobce poukázal na to, že pokud nedojde k zaslání výzvy, nelze následně zahájit řízení o správním deliktu, neboť se jedná o podmínku řízení, což potvrdil i Krajský soud v Hradci Králové v rozsudku ze dne 30. 7. 2014 č. j. 30 A 38/2014-45. Žalobce upozornil na to, že není pravdou, že by ze spisového materiálu vyplývalo, že výzva k úhradě určené částky byla žalobci zaslána, jak konstatoval žalovaný ve svém rozhodnutí. Poukázal na to, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že mu byla zaslána výzva k podání vysvětlení, která však není výzvou dle ust. § 125h zákona o silničním provozu. Dále namítal, že z výroku rozhodnutí nelze dovodit, zda skutek, který je mu kladen za vinu, vykazoval znaky přestupku a případně jakého, ačkoli se jedná o jeden ze znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu; z výroku rozhodnutí není patrné ani to, jaké ustanovení mělo být porušeno, resp. které ustanovení zakládá protiprávnost jednání spočívajícího v překročení rychlosti 50 km/h v obci. Dodal, že ve výroku rozhodnutí je pouze zmíněno ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, které obsahuje 7 rozdílných sankčních sazeb pro rozdílné přestupky, ustanovení tedy mělo být blíže specifikováno. Považoval za nesrozumitelný i údaj o tom, kde přesně mělo k přestupku dojít, z výroku rozhodnutí není zřejmé ani to, jakým typem rychloměru bylo překročení rychlosti zjištěno, podle žalobce by měl výrok obsahovat i odkaz na ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, který obsahuje pravidla pro výměru sankce za správní delikty. Rovněž namítal, že vyměřená pokuta je nezákonná, neboť nebyla zohledněna zákonná kritéria uvedená v ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je proto nepřezkoumatelné. Z výroku rozhodnutí také dle žalobce není patrné, jaké konkrétní povinnosti a pravidla měla být řidičem dodržována, rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Žalobce dále uvedl, že jeho zmocněnec se omluvil z nařízeného ústního jednání a zároveň navrhl, aby bylo nařízeno nové ústní jednání, kam by byl předvolán řidič vozidla, pan D. P. Zmocněnec byl dotázán, proč toto nesdělil již na výzvu podle ust. § 125h zákona o silničním provozu, a ten na dotaz odpověděl, že nechtěl řidiče vystavovat riziku stíhání pro přestupek, neboť ho považuje za osobu blízkou, ale měl za to, že by se měl k věci vyjádřit. Pan P. totiž rychlost překročil, neboť vezl svou přítelkyni na pohotovost, k přestupku tak nedošlo, řidič jednal v krajní nouzi. Žalobce v žalobě rovněž uvedl, že považuje za nesmyslný argument správního orgánu, že pokud je již zahájeno řízení o správním deliktu podle ust. § 125f zákona o silničním provozu, nelze zahájit řízení

o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče, neboť uvedené nijak nevylučuje, že pan P. mohl jednat v krajní nouzi. Tato námitka je podle žalobce důvodná i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, jelikož správní delikt podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu musí vykazovat znaky přestupku, jedním z nich je protiprávnost, krajní nouze je přitom okolností vylučující protiprávnost; správní orgán prvního stupně se jí měl věcně zabývat a buď provést navržené (s navrhovaným provedením výslechu pana P. se správní orgán prvního stupně nijak nevypořádal) nebo jiné relevantní dokazování, nebo měl přezkoumatelným způsobem odůvodnit, proč takové dokazování není potřebné, úvahu, že řízení o přestupku již s řidičem není možné zahájit, nelze považovat za dostatečnou. Žalobce dále vznesl námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pro nedostatek důvodů, neboť závěr o tom, že použitý rychloměr je automaticky ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, nebyl odůvodněn. Podle žalobce se správní orgán prvního stupně nezabýval tím, o jaký rychloměr se jednalo, stěží mohl dojít k závěru, že se jednalo o tzv. automat, nebo k závěru, že výstup z měření je procesně použitelným důkazem (měřit rychlost pro účely správního řízení lze jen ověřeným měřidlem). Správní orgán prvního stupně se nezabýval ani podmínkami měření rychlosti podle ust. § 79a zákona o silničním provozu, neřešil ani to, jaký subjekt měření prováděl – oznámení přestupku sice zaslala obecní policie, což nemusí jednoznačně znamenat, že právě tato měření prováděla, nelze vyloučit, že je prováděl soukromoprávní subjekt, což je v rozporu se zákonem. Nebylo řešeno ani to, že měření bylo prováděno v součinnosti s Policií České republiky a na úseku jí určeném. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je proto nepřezkoumatelné i nezákonné. Žalobce také poukázal na to, že pokud by měření prováděla obecní policie, vztahovala by se k měřicímu přístroji povinnost podle ust. § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), jejíž splnění nebylo prokázáno. Žalobce byl toho názoru, že postup správního orgánu prvního stupně, který od naměřené hodnoty odečetl 3 km/h, je nepřezkoumatelný, nebylo uvedeno, na základě jakého podkladu tak činí, aniž by takový podklad učinil obsahem spisu, aniž jej provedl jako důkaz, aniž žalobci umožnil se s tímto podkladem rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k němu. Žalobce uvedl, že pokud neví, jakým prostředkem došlo k měření rychlosti, nemůže v rámci svého práva na obhajobu napadat nesprávnost měření, neboť nezná návod k obsluze a principy fungování měřícího zařízení, čímž došlo ke zkrácení žalobce na jeho právech. Žalobce dále namítal, že došlo k porušení čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, neboť se správní orgány nezabývaly otázkou, zda novější právní úprava není pro žalobce příznivější. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřoval žalobce také v tom, že nebyla řešena otázka, zda neexistovaly okolnosti, které by snižovaly obecnou závažnost správního deliktu pod míru, která by odůvodňovala její stíhání, správní orgány se nezabývaly společenskou škodlivostí správního deliktu. Žalobce poukázal na protiústavnost přenášení odpovědnosti na zpravidla nevinného provozovatele motorového vozidla. Samotná skutková podstata daného správního deliktu, především povinnost dle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, je tak podle žalobce v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Zmiňované ustanovení podle žalobce obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla zpravidla není schopen ovlivnit chování řidiče, tedy zajistit, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Provozovatel nemůže učinit víc než poučit řidiče o tom, že má dodržovat dopravní předpisy. Žalobce měl za to, že řidič jako držitel řidičského oprávnění musel absolvovat

autoškolu a povinné závěrečné zkoušky, provozovatel vozidla se tak může legitimně domnívat, že taková osoba zná své povinnosti. Fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla dochází k porušování jeho základních práv. Žalobce také poukazoval na rozpor ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s jednou ze základních zásad správního trestání – presumpcí nevinu. Poznamenal, že Krajský soud v Ostravě podal návrh na zrušení některých ustanovení zákona o silničním provozu k Ústavnímu soudu České republiky, řízení by mělo být přerušeno do doby, než Ústavní soud rozhodne o tomto návrhu. Nesouhlasil s tím, aby rozhodnutí v jeho věci bylo publikováno na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu, ze kterého by bylo zřejmé jeho jméno, se zveřejněním svého jména nesouhlasil ani právní zástupce žalobce. Žalobce ani jeho právní zástupce nemají zájem na tom, aby z veřejně dostupného webu bylo možné zjistit, ve kterých věcech právní zástupce žalobce vystupoval jako advokát. V případě, že nebude respektována jejich žádost, obrátí se žalobce a jeho právní zástupce na Ministerstvo spravedlnosti, Úřad pro ochranu osobních údajů a příslušný soud. Žalobce odkázal na ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) směrnice č. 9/2011, kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která nemají oporu v zákonech a ústavních předpisech, pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména a příjmení a adresa sídla vyvěšována na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami; ostatně předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu nemá podle žalobce být publikace rozhodnutí na webu soudu.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že výzva k úhradě určené částky podle ust. § 125h zákona o silničním provozu, byla žalobci zaslána a doručena do datové schránky dne 12. 5. 2016. Měl za to, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně netrpí žádnou vadou. Nesouhlasil ani s námitkou žalobce, že by nebylo zřejmé, že použitý rychloměr byl tzv. automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. K tomuto poukázal na dopis řediteli dopravní policie, ve kterém byl uveden seznam míst pro měření rychlosti obecní policií na pozemních komunikacích v Praze, a na ověřovací list č. 8012-OL-70044-16. Skutečnost, že se jednalo o automatizovaný rychloměr, vyplývá podle žalovaného i z toho, že v záznamu o přestupku není uvedeno žádné jméno osoby, která by měření prováděla. Podotkl, že pokud by se žalobce seznámil se spisovou dokumentací, mohl se toto dozvědět. Pokud jde o naplnění materiální stránky správního deliktu, žalovaný poukázal na to, že se jí zabýval orgán prvního stupně na str. 3 svého rozhodnutí – společenská nebezpečnost vyplývá ze samotného znění ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož cílem je dodržování pravidel provozu na pozemních komunikacích, neboť jejich nedodržením dochází minimálně k ohrožení bezpečnosti silničního provozu (např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014 č. j. 3 As 7/2014-21). K námitce, že z napadeného rozhodnutí nelze zjistit časovou verzi příslušných právních předpisů, žalovaný uvedl, že byly vždy užity právní předpisy platné ve znění účinném v rozhodné době. Ke změnám právní úpravy poznamenal, že podmínky a sankce v řízení o správním deliktu provozovatele jsou stále stejné a v průběhu řízení nebyly změnou právní úpravy dotčeny. Žalovaný dále uvedl, že odpovědnost za správní delikt se posuzuje podle zákona účinného v době spáchání správního deliktu, ledaže by pozdější zákon byl pro pachatele příznivější, lze však uložit pouze takový druh sankce, který dovoluje uložit zákon účinný v době rozhodování. Konstatoval, že v řízení bylo nejprve zkoumáno, zda byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu podle ust. § 124f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu, a že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Až poté, co tyto kroky k jeho zjištění nevedly, odložil věc

o přestupku a zahájil řízení o správním deliktu s žalobcem jako s provozovatelem vozidla. Žalovaný také poukázal na to, že správní orgán vyzval žalobce k úhradě určené částky, současně ho poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče, který předmětného dne vozidlo řídil, dále byl žalobce vyzván k podání vysvětlení, správní orgán prvního stupně tedy učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Protože byl však žalobce nečinný, zahájil s ním řízení o správním deliktu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce byl opakovaně vyzván ke sdělení totožnosti řidiče, konkrétní osobu však neoznačil, správnímu orgánu tak nezbývalo než věc přestupku odložit a zahájit řízení o správním deliktu. Žalovaný dále odkázal na napadené rozhodnutí, ve kterém se s námitkami žalobce dostatečným způsobem vypořádal, odkázal na judikaturu týkající se míry vypořádání se s námitkami a uvedl, že se v této věci jedná o zneužití práva, neboť zástupcem žalobce ve správním řízení byla společnost ODVOZ VOZU s. r. o., která vystupuje v obrovském množství řízení podobného typu jako zmocněnec a je známa svým účelovým a obstrukčním jednáním, které je jako obstrukční označováno i Nejvyšším správním soudem. Uvedená společnost podala blanketní odvolání, které ani přes výzvu nedoplnila, ačkoli je zřejmé, že si musí být vědoma požadavků na odvolání, vadná podání tak podle žalovaného podává úmyslně; v případě zamítnutí blanketního odvolání je podána správní žaloba, která však obsahuje širokou paletu žalobních námitek, tímto způsobem je podle názoru žalovaného de facto vynecháno odvolací řízení a odvolací orgán se nemůže s podanými námitkami vypořádat ve svém rozhodnutí, ačkoli veškeré žalobní námitky byly žalobci známy již při podaném odvolání.

4. Žalobce zaslal dne 11. 10. 2019 repliku k vyjádření žalovaného, ve které uvedl, že dopis řediteli dopravní policie podle jeho názoru nepředstavuje vyhovění požadavkům ust. § 79a zákona o silničním provozu, určení míst pro měření rychlosti obecní policií a pouhé sdělení informace o tomto Policii České republiky není dostačující. Žalobce dodal, že i kdyby ve spise byl souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti obecní policií, správní orgány se podmínkami podle ust. § 79a zákona o silničním provozu nezabývaly, čímž způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů – v odůvodnění rozhodnutí musí být uvedeno, co správní orgán z podkladů dovozuje. Žalobce poukázal též na to, že nebyla zkoumána ani prokázána požadovaná součinnost státní a obecní policie. Vyjádřil nesouhlas s tím, že by v řízení bylo použito obstrukčního jednání. Dle jeho názoru nelze za něj považovat podání blanketního odvolání, neboť podání takového odvolání průběh řízení usnadní a urychlí, šlo také o selhání původního zmocněnce žalobce, který byl fakticky připraven o možnost hájit se v odvolacím řízení. Žalobce doplnil odkaz na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2019 č. j. 48 A 69/2017-23 a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016-46. Uzavřel, že vada výroku je zcela zásadní, z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není patrné, zda skutek, který je žalobci kladen za vinu, vykazoval znaky přestupku a případně jakého, ačkoli se jedná o jeden ze znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, z výroku není patrné ani to, které ustanovení mělo být porušeno. K otázce krajní nouze žalobce uvedl, že ji nepochybně bylo možné uplatnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019 č. j. 3 As 231/2017-49). Dále poznamenal, že zkoumal internetové stránky a úřední desku obecní policie, ale nenalezl žádné informace o tom, že na daném místě a v daném čase mělo být obecní policií prováděno měření rychlosti, ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nebylo splněno.

5. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 24. 10. 2019 účastníci setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
6. Správní spis pak obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: výzvu provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 12. 5. 2016 č. j. 850117/2016, záznam z radaru ze dne 30. 4. 2016 zachycující údaje o překročení rychlosti a snímek vozidla, ověřovací list k silničnímu rychloměru č. 8012-OL70044/16, dopis ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 27. 8. 2015 č. j. KRPA-22940-2/ČJ-2015-0000DI obsahující seznam místa k měření rychlosti strážníky Městské policie hl. m. Prahy, výzvu k podání vysvětlení ze dne 17. 6. 2016 č. j. MHMP 1088195/2016/Dvo, záznam o odložení věci ze dne 27. 7. 2016 č. j. MHMP 1312269/2016/Dvo, příkaz ze dne 27. 7. 2016 č. j. MHMP 1312282/2016/Dvo, vyrozumění o nařízení ústního jednání o správním deliktu ze dne 11. 8. 2016 č. j. MHMP 1385186/2016/Dvo, vyjádření žalobce doručené správnímu orgánu prvního stupně dne 20. 9. 2016, protokol o ústním jednání o správním deliktu ze dne 21. 9. 2016 č. j. MHMP 1651744/2016/Dvo, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 11. 2016 č. j. MHMP 2089163/2016/Dvo, blanketní odvolání žalobce, rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2017 č. j. 271/2017-160-SPR/3.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 30. 4. 2016 v 21:33:49 hod. byla v Praze 2 na křižovatce ulic Legerova a Rumunská automatizovaným technickým prostředkem zaznamenána jízda motorového vozidla registrační značky x, jehož nezjištěný řidič řídil uvedené vozidlo rychlostí jízdy 70 km/h v místě, kde je obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, což je v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Výzvou ze dne 12. 5. 2016 č. j. 850117/2016 byl provozovatel uvedeného vozidla vyzván k uhrazení částky ve výši 1 000 Kč dle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, a to vzhledem k tomu, že popsané jednání vykazovalo znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, a k tomu, že totožnost řidiče nebyla známa. Dopisem Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení ze dne 17. 6. 2016 č. j. MHMP 1088195/2016/Dvo byl žalobce vyzván, aby jako provozovatel vozidla registrační značky x podal nezbytné vysvětlení k prověření oznámení od Městské policie hl. m. Prahy. Žalobce byl vyzván také ke sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla v inkriminované době. Na tuto výzvu nereagoval a s ohledem na to, že správnímu orgánu nebyl znám řidič vozidla, byla podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, věc přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu odložena (záznam o odložení věci ze dne 27. 7. 2016 č. j. MHMP 1312269/2016/Dvo). Následně byl dne 27. 7. 2016 vydán příkaz č. j. MHMP 1312282/2016/Dvo, kterým byl žalobce uznán vinným, že jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, registrační značky x v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 30. 4. 2016 kolem 21:33 hod. v Praze 2, křižovatce ul. Legerova a Rumunská (ve směru do centra – 3 jízdní pruhy) při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; s předmětným vozidlem

byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost – dosud nezjištěný řidič jel s daným vozidlem na výše uvedeném místě rychlostí 70 km/h a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h. Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ke kterému došlo porušením ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč; současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč. Žalobce podal proti příkazu odpor, kterým byl příkaz zrušen, a řízení pokračovalo. Správní orgán prvního stupně nařídil ve věci ústní jednání (vyrozumění ze dne 11. 8. 2016 č. j. MHMP 1385186/2016/Dvo). Z tohoto jednání se žalobce omluvil a navrhl nařízení nového ústního jednání, na které by měl být předvolán řidič vozidla, pan D. P., kterého žalobce původně nechtěl vystavit riziku stíhání pro přestupek a kterého považuje za osobu blízkou. Řidič překročil v inkriminovanou dobu nejvyšší povolenou rychlost, neboť vezl svou přítelkyni na pohotovost, žádného přestupku se tedy nemohl dopustit. V rámci svědecké výpovědi by dle žalobce byla předložena lékařská zpráva jako důkaz. Dne 21. 9. 2016 proběhlo ústní jednání, a to v nepřítomnosti právního zástupce žalobce (protokol o ústním jednání o správním deliktu ze dne 21. 9. 2016 č. j. MHMP 1651744/2016/Dvo). Žalobci bylo umožněno vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu (vyrozumění ze dne 21. 9. 2016 č. j. MHMP 1653191/2016/Dvo) a seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (protokol o seznámení s podklady pro rozhodnutí ze dne 26. 10. 2016 č. j. MHMP 1916379/2016/Dvo). Těchto možností žalobce nevyužil a bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 21. 11. 2016 č. j. MHMP 2089163/2016/Dvo, kterým byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 10 odst. 3 a spáchání správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se jako provozovatel motorového vozidla tov. zn. Volkswagen, registrační značky x, dopustil tím, že nezajistil, aby dne 30. 4. 2016 kolem 21:33 hod. v Praze 2, křižovatce ul. Legerova a Rumunská (ve směru do centra – 3 jízdní pruhy) při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích; s předmětným vozidlem byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost – dosud nezjištěný řidič jel s daným vozidlem na výše uvedeném místě rychlostí 70 km/h a nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h. Za naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 2 500 Kč. Současně mu byla podle ust. § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce ve výši 1 000 Kč. Proti danému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani přes výzvu k odstranění nedostatků podání ze dne 19. 12. 2016 č. j. MHMP 2246548/2016/Dvo nedoplnil. Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 5. 2017 č. j. 271/2017-160/SPR-3 bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.

9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

10. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
11. Podle ust. § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

12. Podle ust. § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
13. Podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
14. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
15. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
16. Podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.*
17. Podle ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, *při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán.*
18. Podle ust. § 79a zákona o silničním provozu *za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.*
19. Podle ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii *jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit.*
20. K námitce žalobce, že správní orgán prvního stupně nepostupoval podle ust. § 125h zákona o silničním provozu, Městský soud v Praze uvádí, že této námitce nelze přisvědčit. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci byla dle doručenky ID zprávy 369805276 dne 12. 5. 2016 do jeho datové schránky doručena výzva provozovateli vozidla k uhrazení určené částky ze dne 12. 5. 2016 č. j. 850117/2016 zasláná Magistrátem hlavního města Prahy, odborem dopravněsprávních činností, oddělení přestupkového řízení. V dané výzvě bylo uvedeno, že dne 30. 4. 2016 v 21:33:49 hod. byla v Praze 2 na křižovatce ulic Legerova a Rumunská

automatizovaným technickým prostředkem zadokumentována jízda motorového vozidla registrační značky x, jehož řidič, který nebyl zjištěn, v rozporu s ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu řídil vozidlo rychlostí jízdy 70 km/h v místě, kde je obecnou úpravou pravidel provozu na pozemních komunikacích stanovena nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h; toto jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, vzhledem k tomu, že nedošlo k dopravní nehodě, není známa totožnost řidiče a uvedené pochybení je možné projednat v blokovém řízení, byl žalobce jako provozovatel daného vozidla vyzván k úhradě částky ve výši 1 000 Kč. Žalobce byl mimo jiné poučen o tom, že pokud danou částku neuhradí, může ve stanovené lhůtě písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a pokud určenou částku neuhradí, ani nesdělí totožnost řidiče, bude správní orgán prvního stupně dále pokračovat v šetření přestupku, nezjistí-li do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určité osobě, věc odloží podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích a zahájí řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro porušení ust. § 10 odst. 3 tohoto zákona. Městský soud v Praze má tedy za to, že žalobci byla dána možnost věc vyřešit úhradou určené částky, z obsahu spisu jednoznačně vyplývá, že správní orgán prvního stupně postupoval v souladu s ust. § 125h zákona o silničním provozu. Výzva k podání vysvětlení byla žalobci zaslána až následně, a to dne 17. 6. 2016, kdy byla i doručena. I v této výzvě byl žalobce poučen o tom, že pokud správní orgán do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti konkrétní osobě, věc odloží a zahájí s provozovatelem vozidla řízení o správním deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Námitka týkající se porušení ust. § 125h zákona o silničním provozu není důvodná.

21. Co se týče námitek žalobce vztahujících se k vadám výroku rozhodnutí, má Městský soud v Praze za to, že nejsou důvodné. Z výroků rozhodnutí správních orgánů je zcela zřejmé, z čeho byl žalobce viněn, jakým jednáním se měl správního deliktu dopustit. Ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dostatečně srozumitelně a podrobně vymezen skutek, v němž je spatřováno porušení právní povinnosti žalobce, je v něm také popsáno, dodržení jaké povinnosti žalobce nezajistil, uvedena je také povinnost, kterou žalobce porušil, jaký správní delikt z tohoto porušení vyplývá, uvedena byla i ustanovení, podle kterých byla uložena pokuta. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla tov. značky Volkswagen, registrační značky x v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby dne 30. 4. 2016 kolem 21:33 hod. v Praze 2, křižovatce ulic Legerova a Rumunská při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost, neboť dosud neznámý řidič v uvedenou dobu a na daném místě jel s předmětným vozidlem rychlostí 70 km/h, nikoli v obci dovolenou rychlostí do 50 km/h. Tímto jednáním žalobce spáchal správní delikt podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, porušením ust. § 10 odst. 3 daného zákona, podle ust. § 125f odst. 3 za použití ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč, což je uvedeno také ve výroku rozhodnutí žalovaného. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017 č. j. 10 As 324/2016-46, ve kterém kasační soud dospěl k závěru, že: *„Druhou kasační námitkou brojila stěžovatelka proti nedostatečně konkrétnímu výroku správního rozhodnutí, kterým ji správní orgán prvního stupně shledal odpovědnou za správní delikt provozovatele vozidla.*

Stěžovatelka považovala výrok za vadný, jelikož výslovně nestanovil, znaky kterého přestupku jednání řidiče vykazovalo. NSS však opět připomíná, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla není řízením o přestupku řidiče, a tudíž i výrok rozhodnutí se týká správního deliktu, a nikoliv přestupku.“ Městský soud v Praze tak má za to, že z rozhodnutí správních orgánů lze seznat, jakou povinnost žalobce porušil (ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu) a že nezajistil, aby nebyla překročena nejvyšší dovolená rychlost. Neuvedení konkrétního ustanovení, které by bylo řidičem porušeno a o jaký přestupek se jedná (na ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu bylo poukázáno v odůvodnění rozhodnutí žalovaného, konkrétně na str. 2), v daném případě nezpůsobuje takovou vadu rozhodnutí, pro kterou by bylo nutné ho zrušit, toto pochybení lze odstranit interpretací rozhodnutí ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016-46, podle kterého: „Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“ Stejně je možné uvést i ve vztahu k neuvedení přesného odkazu na konkrétní písmeno ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, i tento nedostatek lze překlenout interpretací rozhodnutí.

22. K dalším námitkám žalobce týkajícím se vad výroku rozhodnutí Městský soud v Praze uvádí, že z výroku rozhodnutí správního orgánu je jednoznačné, že k překročení rychlosti došlo dne 30. 4. 2016 kolem 21:33 hod. na křižovatce ulic Legerova a Rumunská, ve směru jízdy do centra. Toto vymezení považuje soud za srozumitelné, dostatečné, vylučující možnost záměny daného skutku se skutkem jiným. Městský soud v Praze má za zcela nepřípadnou námitku žalobce, že ve výroku rozhodnutí není uvedeno, zda skutek spočívající v překročení rychlosti měl za následek nehodu či nikoli. Skutečnost, že daným jednáním nedošlo k nehodě, vyplynula již z toho, že žalobci byla zaslána výzva k uhrazení určené částky podle ust. § 125h zákona o silničním provozu. Pokud by však k nehodě došlo, věc by vůbec nemohla být řešena daným postupem. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 31. 10. 2017 č. j. 4 As 165/2016-46 uvedl, že: „Opomenutí výslovného uvedení § 125f odst. 2 ve výrokové části je spíše chybou banální a čistě formální. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by bylo projevem ryzího a nepřijatelného formalismu (srov. shora analyzovanou trestní judikaturu v bodech [28] a [29] shora).“
23. K argumentaci žalobce, že není jasné, zda použitý rychloměr byl automatickým ve smyslu ust. § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, Městský soud v Praze poukazuje na to, že ve výroku napadeného rozhodnutí je uvedeno, že porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy. Tato skutečnost vyplývá z důkazů založených ve správním spise, zejména z radarového záznamu, na kterém jsou údaje o překročení rychlosti a fotografie vozidla, není na něm uvedena osoba, která by měření prováděla. Ve spisu je založen též ověřovací list ze dne 15. 2. 2016 č. 8012-OL70044/16, ze kterého plyne, o jaký typ silničního rychloměru se jednalo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

a především to, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti. Městský soud v Praze k tomu odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2018 č. j. 4 As 114/2018-49, ve kterém se uvádí: „Skutečnost, že na ověřovacím listu rychloměru není žádná indicie, zda se jedná o automat či nikoliv, na kterou poukazuje stěžovatel v kasační stížnosti, proto považuje Nejvyšší správní soud za zcela nepodstatnou. Podstatné naproti tomu je, že ověřovací list č. 69/16 ze dne 4. 4. 2016 prokazuje, že použitý automat byl vyzkoušen, ověřen a certifikován, a tudíž byl plně způsobilý k měření rychlosti. S ohledem na výše uvedené nevidí Nejvyšší správní soud v posuzované věci jakýkoli důvod k posuzování toho, co je to „automat“ v rozhodnutí správních orgánů.“ Daná námitka žalobce tak není důvodná.

24. Městský soud v Praze naopak shledal důvodnou námitku žalobce, že správní orgány při odůvodňování výše uložené pokuty nepřihlédly k zákonným kritériím uvedeným v ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Ačkoli absenci uvedení daného ustanovení ve výroku rozhodnutí nelze považovat za vadu, jeho řádné nevyporádání v odůvodnění rozhodnutí již pochybením je, jak plyne též z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 4. 7. 2019 č. j. 32 A 38/2017-59: „Ustanovení § 125e odst. 2 silničního zákona ukládá správnímu orgánu povinnost při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédnout k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl správní delikt spáchán. Promítnutí této povinnosti je však otázkou odůvodnění rozhodnutí, respektive odůvodnění stanovení pokuty v konkrétní výši.“ V rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se k výši uložené pokuty uvádí: „Při určení výše uložené pokuty za správní delikt použil správní orgán, v souladu s ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., za použití ust. § 125c odst. 5 téhož zákona, rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a to ve shora uvedené výši, jež nepřevýšila 10 000 Kč.“ Z dané pasáže rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak nelze přezkoumat, jak správní orgán dospěl k výši uložené pokuty (2 500 Kč). Správní orgán prvního stupně se opomněl zabývat kritérii pro stanovení výše sankce ukládané právnické osobě danými ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, neuvedl žádnou úvahu, jak dospěl ke konečné výši pokuty. Toto pochybení nenapravit ani žalovaný, který se odůvodněností výše uložené pokuty ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Kritéria pro určení výše sankce daná ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu nemohl správní orgán v daném případě opomenout, měl k nim přihlédnout a řádně tak odůvodnit výši uložené pokuty. Městský soud v Praze odkazuje na právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019 č. j. 9 As 56/2019-28: „V rozhodnutí o uložení správní sankce musí být zohledněna všechna kritéria, jejichž aplikaci zákon s výší sankce spojuje (zde § 125e zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 6. 2017), přičemž nepostačuje toliko prosté vyjmenování těchto zákonných kritérií, aniž by odůvodnění obsahovalo alespoň stručné zdůvodnění, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ obviněného.“ Vzhledem k tomu, že se správní orgány nezabývaly hodnocením závažnosti správního deliktu, má soud za důvodnou i námitku vztahující se k otázce naplnění jeho materiální stránky. Z uvedeného důvodu Městský soud v Praze rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
25. Nedůvodnými shledal Městský soud v Praze námitky žalobce, že řidič jednal v krajní nouzi. Jak již bylo výše uvedeno, žalobce mohl sdělit totožnost řidiče ve lhůtě pro úhradu určené částky, o čemž byl poučen ve výzvě ze dne 12. 5. 2016 č. j. 850117/2016, dále byl ke sdělení údajů o totožnosti řidiče vyzván dne 17. 6. 2016 č. j. MHMP 1088195/2016/Dvo. V obou

výzvách byl žalobce informován o tom, že pokud se správnímu orgánu do 60 dnů nepodaří zjistit, kdo je pachatelem přestupku, bude věc přestupku odložena a bude zahájeno řízení o správním deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu s provozovatelem vozidla. Žalobce těchto výzev nedbal, jako provozovatel vozidla tak byl shledán odpovědným z porušení ust. § 10 odst. 3 a naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, a to v souladu s tímto zákonem. Následné tvrzení žalobce, že řidič jednal v krajní nouzi, neboť vezl svou přítelkyni k lékaři, nemůže žalobce zbavit odpovědnosti za daný správní delikt. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016 č. j. 8 As 156/2016-35, ve kterém kasační soud jednoznačně vyslovil, že takový procesní postup žalobce nelze schvalovat: „Stěžovateli lze přisvědčit, argumentuje-li, že znakem skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla je jednání řidiče vykazující znaky přestupku. Není však správný jeho názor, že „[j]ednání řidiče v krajní nouzi (...) nevykazuje znaky přestupku“. Stěžovatel totiž zjevně zaměňuje okolnosti vylučující protiprávnost (zde krajní nouzi) s naplněním skutkové podstaty (znaků) přestupkového jednání. Kromě toho stěžovatel sám, svým odmítavým postupem v řízení o přestupku, způsobil, že se správní orgán nemohl okolnostmi, které řidiče vozidla mohly z odpovědnosti za přestupek vyvázat, zabývat. Sdělil-li by stěžovatel informace, které uvedl v podání ze dne 16. 2. 2015, již během přestupkového řízení, nemuselo by vůbec k zahájení řízení o správním deliktu stěžovatele dojít. Stěžovatel se (zjevně účelově) snaží prosadit posouzení, zda bylo jednání řidiče vozidla přestupkem či nikoliv až v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Jistě si je však nejméně jeho zástupce vědom, že v tomto řízení již není možno značeného řidiče vozidla za přestupek postihnout, neboť již nelze zahájit řízení o jeho přestupku (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu). Takto připravené situace se následně stěžovatel snaží využít ve svůj prospěch coby provozovatele vozidla. Stěžovateli procesní konstrukci zamezující rozhodnout jak o přestupkové odpovědnosti řidiče, tak o odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt, správně odmítl krajský soud a proto odkazuje na příslušné odůvodnění rozsudku krajského soudu a dodává: smyslem těchto triků není zajistit stěžovateli spravedlivý proces se zákonným výsledkem, ale za pomoci procesních úskoků zbavit stěžovatele následků odpovědnosti, které na něho právě v důsledku zákonné úpravy dopadly. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo stěžovatele hájit se ve správním i navazujícím soudním řízení jakkoliv; uvedené však neznamena, že by správní orgány či soudy byly povinny praktiky jeho obhajoby akceptovat. Pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle zákona o silničním provozu, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu proto postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přestupku. Prokazování, zda jednání řidiče bylo rozporné se zákonem v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, by bylo v rozporu s výše popsanou subsidiaritou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla přitom bylo, aby deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla.“ V replice žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019 č. j. 3 As 231/2017-49, který se však týká zcela odlišné situace, v posledně odkazovaném případě bylo kasačním soudem shledáno, že nebyl dostatečně prokázán skutkový stav věci, z obsahu spisu nebylo možné mít za

postavené najisto, že se přestupek vůbec stal, tedy že došlo k porušení právních předpisů, nebyla řešena otázka okolností vylučujících protiprávnost.

26. Žalobce dále namítal, že nebylo zjišťováno, natož prokázáno, zda byla splněna povinnost dle ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a dle ust. § 79a zákona o silničním provozu. Městský soud v Praze k této námitce poukazuje na dopis ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy adresovaný řediteli Městské policie hl. m. Prahy ze dne 27. 8. 2015 č. j. KRPA-22940-2/ČJ-2015-0000DI, který je součástí správního spisu, týká se právě spolupráce policie a obecní policie ve vztahu k problematice bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a obsahuje též seznam míst pro výkon měření rychlosti vozidel strážníky Městské policie hl. m. Prahy (mimo jiné je v něm uvedeno i místo, kde došlo k překročení rychlosti projednávanému v tomto případě, a to v bodě 122). Požadavky ust. § 79a zákona o silničním provozu tak byly podle názoru Městského soudu v Praze naplněny, zákon nestanovuje formu součinnosti policie s obecní policií, ani způsob, jakým mají být místa k měření určena. Ve správním řízení nevznikly pochybnosti o tom, že bylo měření provedeno v souladu s právními předpisy, správní orgán tak nebyl povinen zabývat se všemi myslitelnými tvrzeními, která by žalobce mohl uvádět, a vypořádat se s nimi. Rovněž k otázce dodržení ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii Městský soud v Praze poznamenává, že žalobce ve správním řízení nenamítal, že by nebyla uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému; soud dodává, že na internetových stránkách Městské policie hl. m. Prahy lze v záložce Doprava sekci Měření rychlosti nalézt seznam míst k měření rychlosti. K námitce, že nebylo uvedeno, na základě čeho byla od naměřené rychlosti odečtena odchylka 3 km/h, Městský soud v Praze uvádí, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je zcela zřejmé, že se jedná o možnou odchylku měřicího zařízení, u něhož je tolerance ± 3 km/h z naměřené rychlosti. Toto vysvětlení považuje soud za dostatečné, odchylka byla zohledněna ve prospěch žalobce, ten v průběhu správního řízení nevyjádřil žádné připomínky ke způsobu měření, ke zohlednění dané odchylky apod., přestože mu bylo umožněno vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k věci a uplatňovat práva, která mu jako účastníkovi správního řízení náležela (např. viz vyrozumění ze dne 21. 9. 2016 č. j. MHMP 163191/2016/Dvo). Dané námitky žalobce tak Městský soud v Praze posoudil jako nedůvodné.
27. Pokud jde o výtku žalobce, že se správní orgány nezabývaly tím, zda pro něj není novější právní úprava příznivější, soud uvádí, že nedošlo k takovým změnám právní úpravy, které by bylo možné hodnotit tak, že pozdější právní úprava je pro žalobce příznivější, žalobce ani netvrdí, v čem by tomu tak mělo být. Městský soud v Praze je toho názoru, že správní orgány nejsou povinny se ve svých rozhodnutích zabývat každou změnou právní úpravy, která mnohdy nemusí mít žádný vliv na posuzovaný případ. Ani tuto námitku tak soud neposoudil jako důvodnou.
28. Městský soud v Praze k námitkám žalobce týkajících se nedostatečně zjištěného skutkového stavu obecně uvádí, že správnímu orgánu nelze vytýkat, že se nezabýval všemi možnými skutečnostmi, které by případně mohly být namítány, žalobce byl ve správním řízení pasivní (až na tvrzení o jednání řidiče v krajní nouzi), ani na výzvu neodůvodnil své blanketní odvolání. K tomuto lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2018 č. j. 10 As 209/2017-39, ve kterém se uvádí: „*Nejvyšší správní soud k uvedeným závěrům uvádí, že nová skutková tvrzení jsou v řízení u krajského soudu přípustná za předpokladu, že správní orgán porušil svou povinnost zjistit stav věci způsobem, který nevzbuzuje pochybnosti. Avšak využije-li obviněný ze spáchání přestupku svého práva mlčet,*

nelze extenzivním výkladem uložit správnímu orgánu povinnost „domyslet“ za obviněného všechna myslitelná (i nepravděpodobná) tvrzení a v rozhodnutí se s nimi vypořádat. Správní orgán nedisponuje „nekonečnou fantazií“ a není povinen předvídat a v rozhodnutí vypořádat každou myslitelnou budoucí námitku obviněného z přestupku. Je nutno zdůraznit, že soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako jakési „odvolací řízení s úplnou apelací“. Tento přezkum je koncipován až jako následný prostředek ochrany subjektivních veřejných práv, který nemůže nahrazovat prostředky nacházející se uvnitř veřejné správy.“

29. Žalobce dále namítal, že povinnost stanovená ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je protiústavní, Městský soud v Praze poukazuje na to, že Ústavní soud se touto otázkou již zabýval – v nález ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 shledal, že správní delikt provozovatele vozidla, který je založen na objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, je v souladu s ústavním pořádkem. V tomto nálezu Ústavní soud mimo jiné uvedl: „Ústavní soud uzavírá, že obsahem § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu – navzdory jeho doslovnému znění – není stanovení určité povinnosti provozovatele vozidla, nýbrž pouze jeho objektivní odpovědnosti za porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, jejíž obsah je vymezen v jiných ustanoveních tohoto zákona. Z tohoto důvodu toto ustanovení, stejně jako na ně navazující § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nejsou a ani nemohou být v rozporu s požadavkem splnitelnosti právní povinnosti podle čl. 2 odst. 3 a čl. 4 odst. 1 Listiny. (...) Důvod, pro který zákonodárce přistoupil ke stanovení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nad rámec již existující úpravy přestupků podle zákona o silničním provozu, spočívá ve snaze odstranit stav, kdy některé z těchto přestupků nebylo možné ve velkém počtu případů postihnout. Bylo sice spolehlivě prokázáno, že se přestupek stal, chyběly však účinné prostředky ke zjištění osoby řidiče, který se ho měl dopustit. Automatizované technické prostředky často nezaznamenaly pachatele, nebo jej nezaznamenaly natolik ostře, aby jej bylo možno ztotožnit s konkrétní osobou. V případě neoprávněného zastavení nebo stání pak bránila identifikaci řidiče jeho nepřítomnost. Jiné možnosti zjištění osoby řidiče byly zpravidla velmi omezené. Přehled o tom, kdo vozidlo užíval, by nicméně vždy měl mít jeho provozovatel. Účinnost obou uvedených řešení se odlišuje zejména ve způsobu zjištění odpovědné osoby. Zatímco provozovatel vozidla je jednoznačně určen podle registru silničních vozidel, ke zjištění osoby řidiče, který se dopustil přestupku, dochází až v rámci následného šetření policejního orgánu a na něj navazujícího řízení o přestupku. Vždy závisí na konkrétních okolnostech, zda se podaří shromáždit důkazní prostředky umožňující zjištění pachatele a prokázání jeho viny. Z uvedeného srovnání vyplývá, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla podle napadených ustanovení umožňuje – na rozdíl od stíhání pachatele uvedeného přestupku – v podstatě vždy alespoň nepřímo postihnout porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. S tím spojený zásah do vlastnického práva provozovatele vozidla je proto potřebný k zajištění účinného působení příslušných povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích. Tento zásah je zmírněn tím, že provozovatel vozidla se následně může domáhat zaplacení částky, jež odpovídá výši jím uhrazené pokuty, respektive určené částky, po skutečném pachateli přestupku. (...) Související ustanovení zákona o silničním provozu podmiňují řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f odst. 1 tím, že navzdory nezbytným krokům ze strany správního orgánu nedošlo k potrestání pachatele odpovídajícího přestupku, jakož i podrobně stanoveným procesním postupem, jehož smyslem je přednostně potrestat právě tohoto pachatele. Takto vyjádřená subsidiarita správního deliktu činí z objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla prostředek, který za účelem dosažení sledovaného cíle mnohem šetrněji zasahuje do jeho vlastnického práva, než by tomu bylo v případě takové její varianty, která by umožňovala uložení pokuty bez dalšího. (...) Zásada presumpce neviny se týká

všech správních deliktů, včetně správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. I v tomto případě stát musí unést důkazní břemeno, pokud jde o skutkový závěr, že při užívání vozidla došlo k porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupku. Rovněž musí prokázat, že byly splněny podmínky pro zahájení řízení o uložení pokuty za uvedený správní delikt, včetně toho, že byly učiněny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Jsou-li ovšem tyto podmínky splněny, odpovědnost provozovatele vozidla vzniká jako právní následek bez ohledu na zavinění. Pro tento následek nemá význam otázka viny, protože u něj logicky není ani prostor pro uplatnění presumpce neviny.“ Námitku protiústavnosti ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tak Městský soud v Praze posoudil jako nedůvodnou.

30. K námitce žalobce spočívající v nesouhlasu se zveřejňováním jeho osobních údajů a údajů o jeho právním zástupci na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze uvádí, že tato námitka nesouvisí s předmětem řízení, a proto se k ní nebude vyjadřovat. Pokud má žalobce za to, že Nejvyšší správní soud na svých internetových stránkách bez souhlasu zveřejňuje jeho osobní údaje nebo osobní údaje jeho právního zástupce, může se se svou stížností obrátit přímo na Nejvyšší správní soud.
31. Pokud jde o argumenty uvedené v replice žalobce, Městský soud v Praze k otázce naplnění požadavků ust. § 79a zákona o silničním provozu a ust. § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, k namítaným vadám výroku a k jednání řidiče v krajní nouzi odkazuje na výše uvedené, kde se s danými námitkami žalobce dostatečně vypořádal. Pokud jde o obstrukční povahu jednání žalobce, resp. jeho právních zástupců, Městský soud v Praze podotýká, že zmíněné praktiky byly Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 8. 2019 č. j. 10 As 36/2019-33 hodnoceny jako zneužití práva: „*Procesní strategie spočívající v opakovaném podávání neodůvodněných odvolání kombinovaných s následným podáním komplexní žaloby je zneužitím práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu. Svérázným přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci nemohou přesunout celé dokazování až na správní soudy (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.; § 52 odst. 1 s. ř. s.; § 77 odst. 2 s. ř. s.; § 82 odst. 2 správního řádu; § 89 odst. 2 správního řádu).*“
32. Vzhledem k tomu, že správní orgány nepřihlédly ke kritériím pro určení výše sankce daným ust. § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu, tedy neodůvodnily řádně výši uložené pokuty, soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. O nákladech řízení soud rozhodl podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek z žaloby ve výši 3 000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce advokátem ve výši 6 200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby) po 3 100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (3 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k nákladům řízení částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 9 800.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. října 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně